

Одним із розповсюджених наслідків негативного психологічного впливу під час професійного спілкування з різними категоріями осіб є стан «затиску» працівника міліції.

Психологічний затиск представляє собою загальний дискомфорт, відчуття ніяковості, скутості та розгубленості, який виникає у працівника міліції внаслідок поведінки особи, з якою він спілкується. Особливо небезпечно, коли така особа свідомо, цілеспрямовано намагається викликати «затиск» у працівника міліції, зокрема у присутності інших осіб.

Захист від негативного психологічного впливу можна поділити на пасивний та активний.

Прийоми пасивного протистояння.

1. Збільшення просторової дистанції, зайняття домінуючого положення, вихід на деякий час із поля зору особи, з якою спілкується (встати, зайти за спину, відійти до вікна, сейфу, повернутися боком, перевести погляд, утримуючи особу на периферійній зоні поля зору).

2. Виконання дій, що відволікають увагу та знижують її концентрацію (записи у паперах, їх перекладання, дзвінок по телефону, приготування напоїв, запалення цигарки тощо).

Прийоми активного протистояння.

1. «Лобове придушення». Владне розглядання впритул, різке скорочення просторової дистанції, переключення розмови на особистість, її вади і недоліки, включаючи посмішку та іронію.

2. «Обхідне подолання». Жартування, передача особі паперів, предмету, тощо, приписування їй певного стану за допомогою реплік типу: «А чого це Ви напружений (схвильований, роздратований, зляканий)?», «Не метушиться, заспокойтеся!», «Попийте водички (запалить цигарку)» та ін.

Поряд з цим працівник міліції повинен володіти навичками саморегуляції професійної поведінки. Під час професійного спілкування працівнику міліції важливо слідкувати за своїм фізичним та психологічним станами, а також зовнішнім виглядом. Якщо у працівника міліції пряма спина, рівне дихання й твердий погляд у перенісся особи, з якою він спілкується, мало кому прийде в голову скористатися стресовою ситуацією й намагатися здійснити негативний психологічний вплив. Навпаки, прояв розгубленості, невпевненості працівника міліції у собі вказує на його беззахисність перед партнером по спілкуванню.

Отже, науково актуальним і практично важливим є розробка алгоритму поведінки працівників міліції, який буде включати конкретні прийоми, вправи щодо блокування негативного психологічного впливу під час професійного спілкування.

Білень А.І.

курсант 31 групи ФПФПМГБ

Науковий керівник:

професор кафедри

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ СПАДКОВОГО ДОГОВОРУ

Становлення в Україні ринкових економічних відносин зумовлює необхідність кардинального реформування як цивільного законодавства в цілому, так і окремих його складових, зокрема договірних відносин, які в сучасних умовах мають слугувати вдосконаленню цивільно-правового регулювання суспільних відносин. Цивільний кодекс України передбачає низку нових інститутів, раніше не відомих цивільному законодавству України, серед яких, зокрема, й інститут спадкового договору, навколо якого виникає багато проблем, пов'язаних із внутрішньою суперечністю норм, які регулюють даний інститут, та їх практичною реалізацією. Багато дискусійних питань виникає, коли йдеться про місце спадкового договору в структурі ЦК України. Очевидно, що як і будь-який інший договір, спадковий договір, у випадку його укладення, передбачає виникнення певних зобов'язань між його сторонами. Законодавець визначив за доцільне включити спадковий договір до Книги шостої, що регламентує спадкові відносини, тим самим констатує його тісний зв'язок із спадкуванням. Це, в свою чергу, зумовлює необхідність визначення правової природи спадкового договору, встановлення його специфічних ознак. Практика, яка вже склалася за останні роки, потребує докладнішого вирішення питань, пов'язаних із виконанням спадкового договору, його розірванням, правовими наслідками неналежного виконання спадкового договору та ін.

Спадковий договір — це договір, за яким одна сторона (набувач) зобов'язується виконувати розпорядження другої сторони (відчужувача) і у разі його смерті набуває право власності на майно відчужувача (ст. 1302 ЦК).

Предметом спадкового договору може бути майно, що належить подружжю на праві спільної сумісної власності, а також те, яке є особистою власністю будь-кого з подружжя. Спадковим договором може бути встановлено, що у разі смерті одного з подружжя спадщина переходить до другого, а у разі смерті другого з подружжя його майно переходить до набувача за договором.

На майно, визначене у спадковому договорі, нотаріус, який його посвідчив, накладає заборону відчуження. Заповіт, який відчужувач склав щодо майна, вказаного у спадковому договорі, є нікчемним. Відчужувач має право призначити особу, яка здійснюватиме контроль за виконанням спадкового договору після його смерті. У разі відсутності такої особи контроль за виконанням спадкового договору здійснює нотаріус за місцем відкриття спадщини.

Спадковий договір може бути розірвано судом на вимогу відчужувача у разі невиконання набувачем його розпоряджень. Спадковий договір може бути розірвано судом на вимогу набувача у разі неможливості виконання ним розпоряджень відчужувача.

Набувач у спадковому договорі може, бути зобов'язаний вчинити певну дію майнового, або не майнового характеру до відкриття спадщини, або після її відкриття. Набувач повинен вчинити дії у точній відповідності до волі відчужувача. У спадковому договорі мають бути чітко і конкретно застережені всі необхідні дії, які зобов'язаний виконати набувач. В договорі може бути зазначена особа, яка здійснює контроль за виконанням такого договору.

Підбиваючи підсумок дослідження інституту спадкового договору в новому цивільному законодавстві України, можна зробити наступні висновки:

- по-перше, виникненню самої ідеї можливості існування договірних спадкових відносин сучасне цивільне право, безсумнівно, зобов'язане стародавньому римському праву (з тією лише особливістю, що власне в самому римському праві ця конструкція не знайшла все ж таки законодавчої підтримки, однак часто зустрічалася в практичній юриспруденції);

- по-друге, своїм походженням та становленням в якості окремого самостійного правового інституту, спадковий договір винен романістичній доктрині, головним чином німецькій;

- по-третє, внаслідок суттєвих особливостей зобов'язання, яке виникає зі спадкового договору, вітчизняний закон використовує і особливу конструкцію даного інституту, що надає йому специфічних ознак, кардинально відмітних від класичного. Останній, на відміну від українського, не встановлює права ані на все майно, ані на його окремі частки; він не створює жодного права як на дійсне майно спадкодавця, так і права, встановленого під відкладальною обставиною; він не обмежує спадкодавця у праві розпорядження майном за свого життя. Отже, чинність цього спадкового договору цілком іншого характеру, ніж вітчизняного, предметом якого слугує підстава конкретного речового права (а саме права власності);

- по-четверте, не зважаючи на те, що закон у ст. 1217 цілком відкидає його як один з видів спадкування, тим не менш, не дивлячись на особливий зобов'язальний характер спадкового договору, бачиться все ж вірним закріплення цього інституту, як тісно пов'язаного з відносинами з приводу посмертного переходу майна, саме в системі спадкового права;

- по-п'яте, вдосконалення законодавчого регулювання відносин, що виникають зі спадкового договору, в подальшому потребуватиме розвитку, який безсумнівно викличе практична діяльність правозастосувальних органів (суду, нотаріату). Звичайно не стоятиме осторонь від цього процесу і наука цивільного права, перед якою постане питання вирішення багатьох нагальних доктринальних проблем даного цікавого інституту.

Очевидно, вирішення цих та інших питань дозволить ймовірно дати суттєвий імпульс розвитку подальших наукових розвідок у даному напрямі на сучасному вітчизняному підґрунті.